

nødvendigt i sammenhænge, hvor familien er på mandens side, men det kan også opfattes som for intimt, hvis man er afhængig af et familiemedlem, der tolker, og dermed får alle detaljer.

Men i virkelighedens verden vil kvinderne typisk have været på skadestuen en del gange, før de anmelder det som vold, og før myndigheder fanger, at det er det, der er tale om, og handler ud fra det. Men jeg vil da foreslå, at man under udvalgsarbejdet mere direkte inddrager krisecentrenes erfaringer og vurderinger af, hvordan en oprioritering af indsatsen yderligere kan ske.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, fru Bodil Kornbek, ikke kan være tilstede, skal jeg fremsige følgende:

Vold mod kvinder er den mest udbredte forbrydelse i verden og betragtes i dag internationalt som en krænkelse af menneskerettighederne. Vold mod kvinder er et samfundsproblem og ikke et socialt problem, der hører den hjemlige sfære til.

Regeringen har fokus på bekæmpelse af vold mod kvinder. Der er sat midler af til forbedringer på krisecentre, til psykologhjælp, til børn i voldsramte familier. Der igangsættes oplysningskampagner osv. De første vigtige tiltag er iværksat.

Men forslaget fra Det Radikale Venstre er meget konkret, da det tager fat på problemstillingen, som er velkendt, men som endnu ikke er løst.

Udenlandske kvindelige statsborgere, som ikke har varig opholdstilladelse, fastholdes i dag i voldelige forhold, fordi valgmuligheden enten er at blive eller at forlade Danmark til fordel for en uvis skæbne. Det er uacceptabelt.

Med dette forslag vil det være muligt for de voldsramte kvinder at bryde ud af forholdet uden at skulle forholde sig til den uoverskuelige situation, det er at skulle forlade både Danmark samt eventuelle børn. Det skal i fremtiden være muligt at bevare deres midlertidige opholdstilladelse.

Forslagets øvrige elementer indebærer en forbedret oplysningsindsats over for udenlandske kvinder vedrørende deres rettigheder og muligheder, hvis de er udsat for vold i hjemmet, mulighed for tolk og uvildig bisidder ved henvendelse til de offentlige myndigheder samt en oplysningsindsats over for politiet og relevant per-

sonale i sundhedsvæsenet med henblik på at indskærpe deres forpligtelser til at dokumentere kvindens fysiske og psykiske tilstand ved henvendelse som følge af vold.

Kristeligt Folkeparti kan derfor støtte forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører for forslagsstillerne.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I slutningen af 1998 kom Subhija Delic til Danmark fra Bosnien. Hun flyttede ind i sin mands lejlighed i Vejle. De første måneder gik ægteskabet godt, og hun fik oven i købet hurtigt arbejde i det rengøringsfirma, hvor hendes mand også arbejdede.

Der gik imidlertid ikke lang tid, inden manden viste sider af sig selv, som var ganske forfærdelige. Hun skulle stå til rådighed for ham og vennerne dag og nat, samtidig med at hun arbejdede. Han sørgede oven i købet for selv at blive arbejdsløs, så han ikke behøvede at lave noget. Og makkede hun ikke ret, fik hun tæv.

Kollegerne på arbejdspladsen gjorde, hvad de kunne for at hjælpe hende. Der var simpelt hen ikke en kollega, der ikke var klar over, hvad det var, der foregik, og også var parat til at hjælpe hende og dokumentere, at der var tale om vold.

Alle vidste med andre ord, hvor galt det stod til, og til sidst fik de hende til at tage på et krisecenter med det resultat, at den 1. august sidste år måtte Subhija Delic forlade Danmark på trods af et enormt dokumentationsmateriale. På trods af at hun havde fast arbejde, og at hun også havde skaffet sig en bolig, blev hun udvist. Nu kan hun ikke længere tale sin sag, for hun er ikke længere i Danmark.

Det samme gælder mange andre udenlandske kvinder, der først har været igennem et helvede af et ægteskab for derefter at blive smidt ud af landet. Det er virkelig det, man kalder dobbeltstraf.

Enkelte hører vi dog fra. Det gælder f.eks. Valentina, en russisk kvinde, som fik familiesammenføring med en herboende dansk mand for nogle år siden, og hun havde sin datter Karolina med. Også hun udstod et væld af rædsler, inden hun til sidst søgte til krisecentret i Kolding. Også hendes sag endte med, at hun og datteren, som ellers var faldet godt til i dansk skole, havde fået gode kammerater og talte strålende dansk, måtte rejse tilbage til Rusland.